

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 972

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 septembrie 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 330 din 9 iulie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 pct. II lit. d) și ale art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții	2-5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.189. — Hotărâre pentru suplimentarea bugetului Ministerului Finanțelor — Acțiuni Generale din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024	6
1.190. — Hotărâre privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru suplimentarea bugetului Ministerului Finanțelor	7
1.191. — Hotărâre pentru prelungirea perioadei de aplicare a prevederilor art. 1 alin. (2) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.326/2023 privind stabilirea tarifelor de primă maxime și a altor măsuri aplicabile de către societățile de asigurare care practică asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie.....	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 330

din 9 iulie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 pct. II lit. d) și ale art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid-Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, republicată, excepție ridicată de Florin Nicolae Pop-Pîgleșan în Dosarul nr. 7.915/211/2018 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 409D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.019D/2020, având ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 36 pct. II lit. d) și ale art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995, republicată, excepție ridicată de Claudiu Mihail Iorga în Dosarul nr. 11.103/197/2020 al Judecătoriei Brașov.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.019D/2020 la Dosarul nr. 409D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 673 din 28 noiembrie 2023.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 8 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 7.915/211/2018, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții,**

republicată. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Florin Nicolae Pop-Pîgleșan într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției încheiat de către Inspectoratul de Stat în Construcții.

8. Prin Încheierea din 26 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 11.103/197/2020, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 pct. II lit. d) și ale art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995, republicată.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Claudiu Mihail Iorga într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii contravenționale formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției încheiat de către Inspectoratul de Stat în Construcții — Inspectoratul Regional în Construcții Centru — Inspectoratul Județean în Construcții Brașov.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** referitor la art. 36 pct. II lit. d) din Legea nr. 10/1995, autorii acesteia susțin că textul de lege este lipsit de previzibilitate, context în care fac referire la jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 647 din 5 octombrie 2006 și Decizia nr. 189 din 2 martie 2006).

10. În ceea ce privește art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995, apreciază că acesta vine în contradicție cu maniera de reglementare a art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor care permite judecătorului să „*spună dreptul*” prin dispunerea/înlocuirea oricărei sancțiuni, întrucât pilonul central este reprezentat de proporționalitatea sancțiunilor. În acest sens, arată că, sub aspectul aplicării sancțiunii avertismentului, sunt concludente prevederile art. 7 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care prevăd că avertismentul se aplică în cazul în care fapta este de o gravitate redusă. Autorii excepției susțin că art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 aduce atingere drepturilor consacrate prin art. 1 alin. (5) și art. 53 din Constituție, întrucât, în virtutea principiului legalității sancțiunilor contravenționale, dar și a accesului liber la justiție, instanța de judecată analizează legalitatea și temeinicia fiecărei sancțiuni contravenționale în parte, trebuind, de asemenea, să analizeze pentru fiecare dintre aceste sancțiuni caracterul lor oportun și proporțional. În consecință, instanța va putea decide asupra oricărei sancțiuni complementare, doar în acest fel individualizarea sancțiunilor contravenționale se poate realiza în mod corespunzător, cu respectarea principiului constituțional al rolului justiției, astfel ca niciunul dintre cetățeni să nu fie sancționat în mod injust și nelegal, fiecare sancțiune aplicată de organele statului prin agenții săi trebuind să fie proporțională cu fapta săvârșită. Consideră că, date fiind imprecizia, imprevizibilitatea și modalitatea defectuoasă de redactare a art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995, practica judiciară oferă soluții divergente cu privire la reglementarea criticată.

11. Astfel, arată că, într-o primă orientare jurisprudențială, s-a reținut că interdicția de a aplica avertismentul vizează exclusiv agentul constatator. În cea de-a doua orientare jurisprudențială însă interdicția de a aplica avertismentul vizează atât agentul constatator, cât și instanța de judecată, imprecizia art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 fiind înlăturată de unele instanțe prin aplicarea principiului de drept *specialia generalibus derogant*. Se susține că aprecierea și posibilitatea individualizării în concret a sancțiunii de către agentul constatator și, ulterior, de instanța de judecată este un element esențial, caracteristic dreptului contravențional, care reprezintă, de fapt, aplicarea principiului constituțional al sancționării proporționale. Consideră că doar în condițiile unei abordări corecte și raționale a legii poate fi atins scopul unei prevederi sancționatorii, aplicarea unei amenzi contravenționale prin efectul legii fiind contrară art. 53 alin. (2) din Constituție.

12. Mai mult decât atât, apreciază că se creează o situație injustă dat fiind faptul că, pe tărâmul dreptului penal, în baza art. 81 alin. (1) din Codul penal, instanța de judecată este în drept să aplice inculpatului un avertisment atunci când dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, chiar dacă fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat. Or, în măsura în care pentru săvârșirea unei fapte ce constituie infracțiune, potrivit art. 36 din Legea nr. 10/1995, este posibilă dispunerea de către instanța penală a renunțării la aplicarea pedepsei și la avertisment, deși abaterea de la regimul calității în construcții a fost de o gravitate atât de ridicată încât în acest fel a fost pusă în pericol viața sau integritatea corporală a uneia ori mai multor persoane, pentru comiterea unei contravenții prevăzute de aceeași Lege nr. 10/1995, aparent, art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 interzice aplicarea avertismentului. În aceste condiții, restrângerea libertăților individuale pentru respectarea regimului calității în construcții prin introducerea măsurii de a interzice aplicarea avertismentului în cazul contravențiilor nu este doar neproporțională cu dezideratul protejării vieții oamenilor, bunurilor acestora, societății și mediului înconjurător, dar este și discriminatorie, permițând aplicarea unor sancțiuni mai blânde în cazul celor mai grave fapte, ce au fost incriminate drept infracțiuni.

13. **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază ca fiind neîntemeiate criticile formulate, dispozițiile art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 fiind redactate cu suficientă claritate, precizie și previzibilitate. În ceea ce privește restrângerea dreptului de proprietate privată al contravenientului prin faptul că amenda contravențională reprezintă o formă de constrângere juridică vizând, în special, patrimoniul făptuitorului și conduce la micșorarea acestuia din urmă, instanța apreciază că aceasta este, în esență, finalitatea sancțiunii amenzii, aceea de afectare a patrimoniului persoanei fizice sau juridice. Totodată, raportat la motivul invocat, și anume acela al unei practici neunitare la nivelul instanțelor judecătorești cu privire la faptul că interdicția aplicării avertismentului se aplică doar agentului constatator sau/și instanței de judecată, instanța apreciază că în această situație s-ar putea proceda la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art. 514 din Codul de procedură civilă.

14. **Judecătoria Brașov** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, cu privire la art. 36 pct. II lit. d) din Legea nr. 10/1995, instanța apreciază că acesta nu are valențe neconstituționale atât timp cât la întocmirea unui proces-verbal de contravenție și sancționare în baza acestui text de lege se încheie și o notă de constatare, anexă la procesul-verbal, în care se prevede cu exactitate care este conduita de încălcare a normelor tehnice de către

contravenient. Cu privire la art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995, instanța reține că opțiunea legiuitorului de a exclude sancționarea cu avertismentul în cazul legii de față, nu prezintă elemente de neconstituționalitate, întrucât faptele prevăzute în lege sunt considerate a fi grave. În plus, legea prevede limite de pedeapsă ale amenzii suficient de variate pentru a realiza o individualizare concretă și corectă a faptelor contravenționale ce reprezintă abateri de la disciplina în construcții.

15. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

16. **Guvernul**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.019D/2020, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât prin modul în care aceasta este formulată nu respectă exigențele structurii impuse de jurisprudența Curții Constituționale, sens în care invocă Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 36 pct. II lit. d) și cele ale art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 30 septembrie 2016, care au următorul cuprins normativ:

— Art. 36 pct. II lit. d): „În sensul prezentei legi, constituie contravenție următoarele fapte, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii, să constituie infracțiuni, și se sancționează cu amendă, astfel: (...)”

d) *neîndeplinirea obligațiilor stabilite prin regulamentele și procedurile elaborate în aplicarea prezentei legi, privind realizarea și menținerea cerințelor fundamentale în etapele de realizare a construcțiilor, de exploatare și intervenții la construcțiile existente și în etapa de postutilizare a acestora de către factorii implicați, potrivit responsabilităților fiecăruia;*”

— Art. 38 alin. (3): „În condițiile prezentei legi, nu se aplică sancțiunea contravențională «avertisment».”

20. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții contravin normelor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) în componenta referitoare la calitatea legii, art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată raportat la art. 53 alin. (2) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, în ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995, prin Decizia nr. 673 din 28 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 3 aprilie 2024, paragrafele 12—16, Curtea Constituțională a subliniat că o reglementare similară celei criticate în speță se regăsește și în cuprinsul art. 26 alin. (6) din Legea nr. 50/1991

privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că, „În condițiile prezentei legi nu se aplică sancțiunea avertismentului”, soluție legislativă asupra căreia Curtea s-a mai pronunțat în sensul conformității acesteia cu Legea fundamentală (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 464 din 14 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 9 ianuarie 2014, Decizia nr. 70 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 27 aprilie 2015, Decizia nr. 383 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 8 octombrie 2021, sau Decizia nr. 330 din 30 mai 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 978 din 27 octombrie 2023).

22. Astfel, Curtea a reținut că nu este aplicabilă sancțiunea avertismentului în domeniul contravențiilor la regimul edificării de construcții, însă o atare reglementare reprezintă opțiunea legiuitorului, care poate stabili, în virtutea dreptului său suveran și în limitele prevăzute de Legea fundamentală, reguli adaptate fiecărei situații. Constituie, de asemenea, atributul său exclusiv edictarea de reglementări cu privire la natura sancțiunilor și severitatea acestora, în funcție de gravitatea faptei și de valorile sociale afectate sau expuse riscului de a fi periclitate prin săvârșirea acesteia, iar verificarea oportunității adoptării unor astfel de reguli excedează competenței Curții Constituționale. De altfel, față de gradul de pericol social al faptelor ce pot constitui contravenții la regimul executării lucrărilor de construcții, de împrejurările specifice în care pot fi săvârșite, de modul și mijloacele de săvârșire, precum și de consecințele posibile ale acestora, opțiunea legiuitorului de a nu permite aplicarea sancțiunii avertismentului apare ca justificată prin importanța valorilor pe care le protejează, respectiv viața și siguranța persoanelor. Cu alte cuvinte, legiuitorul a apreciat că, față de gradul de pericol social al faptelor ce pot constitui contravenții în această materie, aplicarea avertismentului nu poate fi suficientă pentru atingerea dublului scop, preventiv și educativ, al sancțiunii.

23. De asemenea, Curtea a observat că, în ceea ce privește încălcarea art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, față de gradul de pericol social al faptelor ce pot constitui contravenții la regimul executării lucrărilor de construcții și de consecințele posibile ale acestora, opțiunea legiuitorului este justificată prin importanța valorilor pe care le protejează, respectiv viața și siguranța persoanelor. În acest context, instanța judecătorească are posibilitatea să individualizeze sancțiunea, aplicând textele de lege care reglementează fapta contravențională și sancțiunea aferentă, apreciind asupra pericolului social concret prin raportare la persoana contravenientului și conduita acestuia. Garantarea accesului la justiție al contravenientului, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare nu are legătură cu opțiunea legiuitorului de a exclude aplicarea sancțiunii avertismentului în ceea ce privește executarea lucrărilor de construcții. Acestea sunt drepturi procedurale asigurate prin posibilitatea contestării procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției și a căii de atac împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță potrivit art. 31 alin. (1) și art. 34 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001.

24. Referitor la alegația formulată în sensul că, potrivit art. 7 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, avertismentul se poate aplica și în cazul în care actul normativ de stabilire și sancționare a contravenției nu prevede această sancțiune, astfel

încât doar judecătorul are competența de a stabili sau, după caz, de a verifica sancțiunea contravențională aplicată, în funcție de natura și gravitatea faptei, pe bază de probe administrate în etapa cercetării judecătorești, Curtea a reținut că, în ceea ce privește reglementarea contravențiilor la regimul executării lucrărilor de construcții, Legea nr. 50/1991, precum și Legea nr. 10/1995, în speță, reprezintă o lege specială în raport cu Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care reprezintă legea generală. Această concluzie rezultă în mod evident din prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 12 aprilie 2010, potrivit cărora caracterul special al unei reglementări se determină în funcție de obiectul acesteia, circumstanțiat la anumite categorii de situații, și de specificul soluțiilor legislative pe care le instituie. Ca atare, principiul enunțat creează premisele instituirii, printr-o lege specială, a unui regim juridic diferit față de cel comun. Prin urmare, nu poate fi primită susținerea autoarei excepției, potrivit căreia opțiunea legiuitorului de a impune judecătorului, prin lege organică, o anumită sancțiune contravențională, excluzând, *de plano*, sancțiunea avertismentului, indiferent dacă fapta sau faptoarea prezintă sau nu pericol social ridicat, constituie o reglementare neconstituțională.

25. Referitor la critica autorilor excepției formulată prin prisma lipsei de previzibilitate a art. 36 pct. II lit. d) din Legea nr. 10/1995, prin Decizia nr. 665 din 28 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 1 aprilie 2024, paragrafele 14—22, Curtea a subliniat că, potrivit reglementării criticate, în sensul Legii nr. 10/1995, constituie contravenție — dacă nu a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii, să constituie infracțiuni — și se sancționează cu amendă de la 1.000 lei la 100.000 lei neîndeplinirea obligațiilor stabilite prin regulamentele și procedurile elaborate în aplicarea acestei legi, privind realizarea și menținerea cerințelor fundamentale în etapele de realizare a construcțiilor, de exploatare și intervenții la construcțiile existente și în etapa de postutilizare a acestora de către factorii implicați, potrivit responsabilităților fiecăruia. Curtea a reținut, de asemenea, că, potrivit dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 10/1995, aplicarea cerințelor fundamentale se stabilește pe domenii/subdomenii și categorii de construcții și pe specialități pentru instalațiile aferente construcțiilor, prin regulamente și reglementări tehnice în construcții, iar din coroborarea dispozițiilor menționate cu cele ale art. 6 alin. (1) din același act normativ reiese faptul că obligațiile privind asigurarea cerințelor fundamentale prevăzute la art. 5, în toate etapele prevăzute la art. 2, revin factorilor implicați, potrivit responsabilităților fiecăruia stabilite în condițiile legii. Or, în sensul legii criticate, factorii implicați sunt: investitorii, proprietarii, administratorii, utilizatorii, executanții, cercetătorii, proiectanții, verificatorii de proiecte atestați, experții tehnici atestați, auditorii energetici pentru clădiri atestați, responsabilii tehnici cu execuția autorizați, diriginții de șantier autorizați, producătorii/fabricanții de produse pentru construcții, reprezentanții autorizați ai acestora, importatorii, distribuitorii de produse pentru construcții, organismele de evaluare și verificare a constanței performanței produselor pentru construcții, organismele de evaluare tehnică europeană în construcții, organismele elaboratoare de acorduri tehnice în construcții, laboratoarele de analize și încercări în construcții, universitățile tehnice și institutele de cercetare în domeniul construcțiilor și asociațiile profesionale de profil. Având în vedere scopul pentru care a fost adoptată, definit în chiar art. 2 din Legea nr. 10/1995, dispozițiile acestei legi se aplică construcțiilor și instalațiilor aferente acestora, în etapele de proiectare,

de verificare tehnică a proiectelor, execuție și recepție a construcțiilor, precum și în etapele de exploatare, expertizare tehnică și intervenții la construcțiile existente și de postutilizare a acestora, indiferent de forma de proprietate, destinație, categorie și clasă de importanță sau sursă de finanțare, în scopul protejării vieții oamenilor, a bunurilor acestora, a societății și a mediului înconjurător. De asemenea, art. 3 din Legea nr. 10/1995 stipulează că prin acest act normativ se instituie sistemul calității în construcții, care să conducă la realizarea și exploatarea unor construcții de calitate corespunzătoare, în scopul protejării vieții oamenilor, a bunurilor acestora, a societății și a mediului înconjurător.

26. În acest context, Curtea a subliniat că în enumerarea factorilor implicați în aplicarea dispozițiilor Legii nr. 10/1995, la art. 6 alin. (2) sunt prevăzuți și diriginții de șantier, iar în capitolul III secțiunea a 8-a art. 30 se prevede că proiectantul, specialistul verficator de proiecte atestat, fabricanții și furnizorii de materiale și produse pentru construcții, executantul, responsabilul tehnic cu execuția autorizat, dirigințele de șantier autorizat, expertul tehnic atestat răspund potrivit obligațiilor ce le revin pentru viciile ascunse ale construcției, ivite într-un interval de 10 ani de la recepția lucrării, precum și după împlinirea acestui termen, pe toată durata de existență a construcției, pentru viciile structurii de rezistență rezultate din nerespectarea normelor de proiectare și de execuție în vigoare la data realizării ei. De asemenea, așa cum este reglementat în cuprinsul art. 5 alin. (1) din Legea nr. 10/1995, pentru obținerea unor construcții de calitate sunt obligatorii realizarea și menținerea, pe întreaga durată de existență a construcțiilor, a unor cerințe fundamentale aplicabile, care le incumbă și diriginților de șantier în calitate de factori implicați, și anume: rezistență mecanică și stabilitate; securitate la incendiu; igienă, sănătate și mediu înconjurător; siguranță și accesibilitate în exploatare; protecție împotriva zgomotului; economie de energie și izolare termică; utilizare sustenabilă a resurselor naturale. Curtea a constatat, astfel, că Legea nr. 10/1995 reglementează cadrul legal, general, al activității diriginților de șantier, atât sub aspectul atribuțiilor, obligațiilor și competențelor, cât și sub acela al răspunderii.

27. De asemenea, Curtea a mai reținut că, prin Ordinul ministrului dezvoltării regionale și turismului nr. 1.496/2011

pentru aprobarea Procedurii de autorizare a diriginților de șantier, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 458 din 30 iunie 2011, a fost aprobată procedura ce stabilește cadrul normativ privind autorizarea diriginților de șantier de către Inspectoratul de Stat în Construcții — I.S.C., reglementare care se subsumează dispozițiilor Legii nr. 10/1995 și în cadrul căreia se prevede, la art. 49, că „*Diriginții de șantier răspund, potrivit legii, în cazul neîndeplinirii obligațiilor prevăzute la art. 44, precum și în cazul neasigurării din culpa lor a realizării nivelului calitativ al lucrărilor prevăzut în proiecte, caiete de sarcini și în reglementările tehnice în construcții*”.

28. Având în vedere cele mai sus reținute, Curtea a apreciat ca fiind neîntemeiate criticile formulate prin prisma faptului că legea nu ar prevedea în mod expres și explicit care sunt responsabilitățile diriginților de șantier în cadrul respectării disciplinei în construcții și a constatat că din examinarea dispozițiilor art. 36 pct. II lit. d) din Legea nr. 10/1995, corelate cu întreg cadrul legislativ în materie, reiese că reglementarea criticată îndeplinește cerințele de claritate, precizie și previzibilitate, întrucât aceasta trebuie interpretată în contextul legislativ ce reglementează sistemul calității în construcții, de natură să conducă la realizarea și exploatarea unor construcții de calitate corespunzătoare, în scopul protejării vieții oamenilor, a bunurilor acestora, a societății și a mediului înconjurător.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

30. În fine, referitor la susținerile privind existența unei practici neunitare la nivelul instanțelor judecătorești, și anume aceea dacă interdicția aplicării avertismentului se aplică doar agentului constator sau/și instanței judecătorești, Curtea învederează că, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, în acest sens fiind și dispozițiile art. 514 din Codul de procedură civilă.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florin Nicolae Pop-Pîgleşan în Dosarul nr. 7.915/211/2018 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și de către Claudiu Mihail Iorga în Dosarul nr. 11.103/197/2020 al Judecătoriei Brașov și constată că dispozițiile art. 36 pct. II lit. d) și ale art. 38 alin. (3) din Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și Judecătoriei Brașov și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iulie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ingrid-Alina Tudora

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru suplimentarea bugetului Ministerului Finanțelor — Acțiuni Generale din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2024 privind unele măsuri bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Finanțelor — Acțiuni Generale pe anul 2024 cu suma de 251.400 mii lei, reprezentând credite bugetare, la capitolul 80.01 — „Acțiuni generale economice, comerciale și de muncă”, titlul 55 — „Alte transferuri”, art. 01 — „Transferuri interne”, alin. 46 — „Transferuri către întreprinderi în cadrul schemelor de ajutor de stat”, subcapitolul 01 — „Acțiuni generale economice și comerciale”, paragraful 12 — „Ajutoare de stat”, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru:

a) asigurarea continuității implementării măsurilor de ajutor de stat pentru care Ministerul Finanțelor a aprobat acorduri de finanțare în baza Hotărârii Guvernului nr. 332/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru sprijinirea investițiilor care promovează dezvoltarea regională prin crearea de locuri de muncă, cu modificările și completările ulterioare, și a Hotărârii Guvernului nr. 807/2014 pentru instituirea unor scheme de ajutor de stat având ca obiectiv stimularea investițiilor cu impact major în economie, cu modificările și completările ulterioare;

b) asigurarea plății ajutorului de stat în cadrul schemelor administrate de alte autorități și pentru care Ministerul Finanțelor are calitatea de ordonator principal de credite, reieșind din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2022 privind aprobarea și finanțarea unor programe de garantare în domenii prioritare pentru economia românească, aprobată cu modificări prin Legea nr. 152/2023, Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 99/2022 privind aprobarea schemei de ajutor de stat IMM INVEST PLUS și a componentelor acesteia — IMM INVEST ROMÂNIA, AGRO IMM INVEST, IMM PROD, GARANT CONSTRUCT, INNOVATION și RURAL INVEST, cu modificările și completările ulterioare, Hotărârea Guvernului nr. 152/2024 pentru aprobarea Schemei de ajutor *de minimis* pentru sprijinirea beneficiarilor de ajutor de stat în contextul crizei economice generate de pandemia de COVID-19, afectați de creșterea ROBOR, cu modificările ulterioare, Hotărârea Guvernului nr. 153/2024 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat pentru compensarea creșterii accizei la motorina utilizată drept combustibil pentru motor, cu modificările ulterioare, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2024 privind aprobarea schemei de ajutor de stat IMM PLUS, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — Sumele rămase neutilizate se restituie la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului până la finele anului 2024.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor, în calitate de ordonator principal de credite, răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumelor alocate potrivit prevederilor art. 1.

Art. 4. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Finanțelor — Acțiuni Generale pe anul 2024.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, pentru suplimentarea bugetului Ministerului Finanțelor

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2024 privind unele măsuri bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Finanțelor pentru Agenția Națională de Administrare Fiscală pe anul 2024 cu suma de 17.536 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2024, reprezentând credite de angajament și credite bugetare, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, în vederea achitării serviciilor poștale.

Art. 2. — Sumele rămase neutilizate se restituie la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului până la sfârșitul anului 2024.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, în calitate de ordonator principal de credite, respectiv de ordonator secundar de credite, răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumelor alocate potrivit prevederilor art. 1.

Art. 4. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Finanțelor pe anul 2024.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș

București, 25 septembrie 2024.
Nr. 1.190.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru prelungirea perioadei de aplicare a prevederilor art. 1 alin. (2) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.326/2023 privind stabilirea tarifelor de primă maxime și a altor măsuri aplicabile de către societățile de asigurare care practică asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie

Luând în considerare faptul că împrejurările care au determinat disfuncționalități pe piața asigurărilor persistă, acestea fiind cele care au condus la adoptarea Hotărârii Guvernului nr. 1.326/2023 privind stabilirea tarifelor de primă maxime și a altor măsuri aplicabile de către societățile de asigurare care practică asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie,

având în vedere că în piața asigurărilor RCA din România se manifestă în continuare o reticență în ceea ce privește apetitul la risc al asigurătorilor RCA pentru anumite categorii de asigurați,

luând în considerare gradul ridicat de concentrare pe piața asigurărilor RCA care continuă să reprezinte o vulnerabilitate atât din prisma expunerii pe clase de asigurare, cât și din perspectiva cotelor de piață semnificative deținute de un număr relativ mic de societăți de asigurare, ce arată un grad scăzut de concurență,

având în vedere atât numărul mare de încadrări în categoria asiguraților cu risc ridicat a unor întregi categorii de risc, cât și faptul că acest număr este în creștere,

luând în considerare faptul că în prezent se află în procedură legislativă o serie de modificări ale legislației naționale primare privind asigurările RCA, care propun a corecta dezechilibrele existente,

ținând cont de faptul că asigurarea RCA este obligatorie pentru proprietarii de vehicule și conducătorii acestora din Uniunea Europeană,

luând în considerare faptul că gradul de cuprindere în asigurare a parcului auto din România este în scădere,

întrucât lipsa asigurării RCA a conducătorilor auto vinovați conduce la obligația de plată a despăgubirilor din Fondul național de protecție pentru daunele produse de vehicule neasurate, crescând astfel nevoia de finanțare a acestuia, măsură ce are ca efect creșterea contribuțiilor la acest fond,

ținând seama de rolul bine definit pe care asigurările obligatorii RCA îl au în societate și în economie din perspectiva acoperirii riscului la care sunt supuși ceilalți participanți la trafic,
având în vedere că întârzierea încheierii asigurării RCA poate crea dificultăți în furnizarea bunurilor de larg consum către populație și poate determina propagarea efectelor negative din sectorul asigurărilor în alte ramuri ale economiei naționale,
în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se prelungește perioada de aplicare a prevederilor art. 1 alin. (2) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.326/2023 privind stabilirea tarifelor de primă maxime și a altor măsuri aplicabile de către societățile de asigurare care practică asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1192 din 29 decembrie 2023, până la data de 31 decembrie 2024.

Art. 2. — Prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.326/2023 se aplică până la data de 31 decembrie 2024.

Art. 3. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de 1 octombrie 2024.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Marian Neacșu
Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș
p. Președintele Autorității
de Supraveghere Financiară,
Gabriel-Ioan Avrămescu

București, 25 septembrie 2024.

Nr. 1.191.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 568216